

Sfântul Isaac Sirul, arătând că nu se cade celui nesporit în lucrare să vorbească, zice: „Dacă nu ai lucruri, nu vorbi despre *fapta bună*” (Cuv. 56, p. 269); iar Sfântul Ioan Scărarul zice că „*cel ce este prieten al tăcerii se apropie de Dumnezeu și, vorbind cu El în taină, se luminează de la Dânsul*” (Scara, Cuv. 5, pag. 77). De asemenea, Sfântul Nicodim Aghioritul zice: „*Deprinde-te a tăcea, chiar acolo unde nu e rău să vorbești; numai să nu fie tăcerea ta pricină de vătămare duhovnicească, ție și celorlalți*” (Războiul nevăzut, Cap.23, pag. 66).

O cumpănă foarte folositoare între vorbire și tăcerea cea cu dreaptă socoteală, ne-o arată dumnezeiescul Părinte Pimen cel Mare, Egipteanul, zicând: „*Cel ce vorbește pentru Dumnezeu, bine face; iar cel ce tace pentru Dumnezeu, asemenea*” (Pateric, litera P, p. 62).

Să însemnăm puține cuvinte și despre înfrânare căci și ea, de nu va fi condusă de dreapta socoteală, ne va aduce mai mare pagubă decât folos, pentru mântuirea sufletului nostru.

Zice Sf. Vasile și alți Sfinți Părinți: „*Câtă deosebire are arama de fier și fierul de vreascuri, atâta deosebire se află între alcătuirea unui trup și al altuia*” (Vechile reguli monahale, Regula a 19-a despre viața de obște, p. 361). Atunci oricine poate înțelege că nu se potrivește înfrânarea de la mâncare, băutură, și somn la toți, deopotrivă; ci, după starea și puterea fiecăruia în parte. Acest lucru îl arată tot Sf. Vasile cel Mare, zicând: „*înfrânarea trebuie să se măsoare pentru fiecare, potrivit cu puterile trupului său*” (Ibidem). Apoi adaugă: „*Fiecărui monah și credincios să-i hotărască duhovnicul lui măsura la hrană, la băutură și la somn și numai duhovnicul poate dezlega să mănânce sau să doarmă mai mult sau mai puțin*” (Idem, p. 312).

Noi trebuie să avem dreaptă socoteală nu numai în gândire, vorbire, tăcere, mâncare, băutură și somn, ci și în toate ostenele trupești (metaniile, privegherea, greutatea ascultărilor, ș. a.). De aceea, dumnezeieștii Părinți ne sfătuiesc a ne sili în toate să câștigăm dreapta socoteală, zicând: „*Suntem datori, deci, să dobândim cu toată puterea și*

cu toată sârguința, darul deosebirii, care ne va putea păzi nevătămați de întinderea peste măsură spre amândouă părțile. Căci despre amândouă zic părinții că sunt la fel de vătămătoare, atât întinderea peste măsură a postului, cât și saturarea pântecelui; atât privegherea peste măsură, cât și saturarea de somn și, la fel toate trecerile peste măsură. Am cunoscut pe unii care n-au fost biruiți de îmbuibarea pântecelui, dar au fost doborâți de postul peste măsură și s-au rostogolit spre aceeași patimă a îmbuibării pântecelui, din slăbirea ce le-a venit în urma postirii fără măsură. Îmi aduc aminte că și eu am pățimit una ca aceasta. Așa de mult mă înfrânam, încât uitam de trebuința hranei până și două și trei zile și nicidecum n-aș fi dorit hrană, de nu m-ar fi îndemnat alții să mănânc. Și iarăși, din uneltirea diavolului, așa fugise somnul de la mine încât, foarte multe nopți de-a rândul, rămâneam nedormit și rugam pe Dumnezeu să-mi facă parte și mie de puțin somn. Mai greu m-am primejduit din pricina nemâncării și a privegherii peste măsură, decât din pricina îmbuibării pântecelui și a somnului mult” (Sf. Casian Romanul, Filocalia, vol. 1).(...)

Mare nevoie avem, noi monahii și toți creștinii, de a afla calea de mijloc care duce pe om la mântuirea sufletului său.

Să ne rugăm Prea Bunului și Prea Înduratelui nostru Mântuitor și Prea Sfintei Sale Maici, ocrotitoarea și mijlocitoarea noastră către El, să ne ajute și nouă, celor neputincioși și nevrednici, să dobândim — măcar cât de puțin — darul deosebirii (dreptei socoteli), spre a nu ne abate, nici spre dreapta, nici spre stânga, în toate faptele noastre trupești și sufletești.

(Sf.Cuvios Ilie Cleopa, Urcuș spre Înviere)

Sfânta Mănăstire Sihăstria. foto